

Jan Twardowski

Te aki

(Który)

Te aki megalkottad
szemét a mellső lábai közt hordó smaragd szöcskét
fején bajuszát lengető piros kerepelősáskát
a mezőn tornázó gólyát
a hosszú toll-szakállt viselő hollót
csakis a latin ábécé második betűjét ismerő bárányt
a hátrafelé libbenő kolibrit
talán mert olyan nagy hát meghalni szégyenlő elefántot
a bükk mindig négy beváló szögletes termését
a nem létező oldal angyalát – a test hiányában elhalasztott temetését
a felhúzott vekkerként zenélő békát
a hervadó – hát valós és valótlan szalmavirágot
a békés kárognak tűnő diszkrét kétségbeesést
logikus szabályszerűséget a szakadék szélén
a meg nem érdemelt bűnt
a fél fülét vesztett ebet
a felírócteli rövidségű könnyeket
talán valójában meg sem született még a világ
még tart befejezetlen mosolyod

*

Öreg fényképek

(Stare fotografie)

Csak a fényképek nem számolnak az idővel
úgy mutatják a nagymamát mint karcsú leánykát
a fűzfa piros ágain ringó tavasszal
fél évszázados labdáját és a levelekként megülő verebeket
copfját oly hűségesen akár egy privát angyalt
ugrókötelét mint a könny és búcsú nélküli igazságot
a püspököt rövidnadrágban magas kerítés tetején
leginkább a gyerekeket óvják a fényképek
jobban szeretik a mosolyt mint a komor dogmatikus eget
a szívet is mely diszkrétén elkésett
vakációt ábrázolnak könnyörtelen nyarat
találkozást a kutyával búza és zabföldek között
főleg ha az élet mint léggömb tovaszáll
és a csigát házastul araszolva hajléktalant
királyarcú követ amely nem kövült meg
a légegt udvarház előtt darázsderekú nővéreket
vidáman bár csuklójukon sírt a karóra
a 6. osztálynak gyöngyként hűlő emlékezetét
középuött az igazgatóval mint büntelen vérszívóval

ki meghalt fel nem támadott hogy emberként menjen el
topázszínű sárguló halastavat és a tehetséges békát
midőn a tengelice a kertből a rétre költözött
még a füvet is amely mindig szénává lényegül
tájképet amely már rég földrajzi fogalom lett
és a kétségbeesésre már túlon túl nagy szemeket

*

Siessünk

(Spiessmy sie)

Anna Kamińska-nak

Siessünk az embereket szeretni oly gyorsan távoznak
utánuk csupán egy cipő egy néma telefon marad
mindaz mi kevésbé fontos bányu tehénként ballag
a fontos oly gyors oly hirtelen feltolul
utána természetes csend tehát elviselhetetlen
mint a legegyszerűbb kétségbeesésből született tisztaság
midőn gondolunk valakire ha már nélküle vagyunk

Ne légy biztos időben mert a bizonyosság bizonytalan
elveszi érzékenységünk mint bármelyik szerencse
ugyanakkor megjelenik mint pátosz és humor
mint két szenvedély melyek gyengébbek egynél

oly gyorsan távoznak elhallgatnak mint a sárgarigó júliusban
mint a kissé suta hang szikár köszönés
hogy igazán lássanak szemük lehunyják
bár nagyobb rizikó születni mint meghalni
soha nem szeretünk eléggé ám jobbára későn

Erről ne írj gyakran de írd le egyszer s mindenkorra
akkor olyan leszel mint a delfin jámbor és erős

Siessünk az embereket szeretni oly gyorsan távoznak
s kik nem távoznak sem térnek mindig vissza
és soha nem tudjuk ha szerelemről esik szó
hogy az első az utolsó avagy az utolsó az első